

Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit?

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Ita ne hoc quidem modo paria peccata sunt. In omni enim arte vel studio vel quavis scientia vel in ipsa virtute optimum quidque rarissimum est. At enim, qua in vita est aliquid mali, ea beata esse non potest. Duo Reges: constructio interrete. Deinceps videndum est, quoniam satis apertum est sibi quemque natura esse carum, quae sit hominis natura. Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Satis est ad hoc responsum. Sed hoc summum bonum, quod tertia significatione intellegitur, eaque vita, quae ex summo bono degitur, quia coniuncta ei virtus est. Sequitur disserendi ratio cognitioque naturae;

Quid ergo attinet dicere: Nihil haberem, quod reprehenderem, si finitas cupiditates haberent?

Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae. Praeterea sublata cognitione et scientia tollitur omnis ratio et vitae degendae et rerum gerendarum. Nam prius a se poterit quisque discedere quam appetitum earum rerum, quae sibi conducant, amittere. Et non ex maxima parte de tota iudicabis? Et saepe officium est sapientis desciscere a vita, cum sit beatissimus, si id oportune facere possit, quod est convenienter naturae. Idem fecisset Epicurus, si sententiam hanc, quae nunc Hieronymi est, coniunxisset cum Aristippi vetere sententia. Duarum enim vitarum nobis erunt instituta capienda. Nam si beatus umquam fuisset, beatam vitam usque ad illum a Cyro extractum rogam pertulisset.

An me, inquam, nisi te audire vellem, censes haec dicturum fuisse? Facillimum id quidem est, inquam. Qua igitur re ab deo vincitur, si aeternitate non vincitur? Non dolere, inquam, istud quam vim habeat postea videro; Utrum igitur tibi non placet, inquit, virtutisne tantam esse vim, ut ad beate vivendum se ipsa contenta sit? Quare istam quoque aggredere tractatam praesertim et ab aliis et a te ipso saepe, ut tibi deesse non possit oratio. Praeclare P802 enim Plato: Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit. Nunc haec primum fortasse audientis servire debemus.

Quod autem principium officii quaerunt, melius quam Pyrrho; Aut etiam, ut vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensem, ut in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur? Nec vero sum nescius esse utilitatem in historia, non modo voluptatem. Hi curatione adhibita levantur in dies, valet alter plus cotidie, alter videt. Huic ego, si negaret quicquam interesse ad beate vivendum quali uteretur victu, concederem, laudarem etiam; Quamquam haec quidem praeposita recte et reiecta dicere licebit. Quae iam oratio non a philosopho aliquo, sed a censore opprimenda est. De vacuitate doloris eadem sententia erit. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientis omnis esse semper beatos; Ita est quoddam commune officium sapientis et insipientis, ex quo efficitur versari in iis, quae media dicamus. Hi autem ponunt illi quidem prima naturae, sed ea seiungunt a finibus et a summa bonorum; Sequitur disserendi ratio cognitioque naturae; Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti. Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse.

Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista Consumis squilla atque acupensere cum decimano.

Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic eius auditor Polemo, cuius illa ipsa sessio fuit, quam videmus. Nullis enim partitionibus, nullis definitionibus utuntur ipsique dicunt ea se modo probare, quibus natura tacita adsentiatur. Quare ad ea primum, si videtur; Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Quae fere omnia appellantur uno ingenii nomine, easque virtutes qui

habent, ingeniosi vocantur. Praetereo multos, in bis doctum hominem et suavem, Hieronymum, quem iam cur Peripateticum appellem nescio. Quam quidem certationem homo et acutus et diligens, Chrysippus, non contemnit totumque discrimen summi boni in earum comparatione positum putat. Si est nihil nisi corpus, summa erunt illa: valitudo, vacuitas doloris, pulchritudo, cetera. Tollenda est atque extrahenda radicitus.

Nescio quo modo praetervolavit oratio. Hi curatione adhibita levantur in dies, valet alter plus cotidie, alter videt. Rationis enim perfectio est virtus; Istius modi autem res dicere ornate velle puerile est, plane autem et perspicue expedire posse docti et intellegentis viri. Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; Sic enim maiores nostri labores non fugiendos tristissimo tamen verbo aerumnas etiam in deo nominaverunt. Inde sermone vario sex illa a Dipylo stadia confecimus. Quibus natura iure responderit non esse verum aliunde finem beate vivendi, a se principia rei gerendae peti; Ut in geometria, prima si dederis, danda sunt omnia. Negat esse eam, inquit, propter se expetendam.

Esse enim quam vellet iniquus iustus poterat inpune.

Positum est a nostris in iis esse rebus, quae secundum naturam essent, non dolere; Sed quid attinet de rebus tam apertis plura requirere? Itaque haec cum illis est dissensio, cum Peripateticis nulla sane. Sed tamen est aliquid, quod nobis non liceat, liceat illis. Atqui, inquit, si Stoicis concedis ut virtus sola, si adsit vitam efficiat beatam, concedis etiam Peripateticis. Atque ego: Scis me, inquam, istud idem sentire, Piso, sed a te opportune facta mentio est. Se dicere inter honestum et turpe nimium quantum, nescio quid inmensum, inter ceteras res nihil omnino interesse. Summum enī bonum exposuit vacuitatem doloris; Sed haec quidem liberius ab eo dicuntur et saepius.

Nam si propter voluptatem, quae est ista laus, quae possit e macello peti? Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, disserendi altera, vivendi tertia. Itaque et manendi in vita et migrandi ratio omnis iis rebus, quas supra dixi, metienda. Rem unam praeclarissimam omnium maximeque laudandam, penitus viderent, quonam gaudio complerentur, cum tantopere eius adumbrata opinione laetentur? Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem.

Nam diligi et carum esse iucundum est propterea, quia tutiorem vitam et voluptatem pleniorē efficit. Cenasti in vita numquam bene, cum omnia in ista Consumis squilla atque acupensere cum decimano. Ut non sine causa ex iis memoriae ducta sit disciplina. Qui si omnes veri erunt, ut Epicuri ratio docet, tum denique poterit aliquid cognosci et percipi. Satisne igitur videor vim verborum tenere, an sum etiam nunc vel Graece loqui vel Latine docendus? Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, USD1760 verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Quin etiam ferae, inquit Pacuvius, quābus abest, ad praecavendum intēlegendi astūtia, iniecto terrore mortis horrescunt. Ex quo, id quod omnes expetunt, beate vivendi ratio inveniri et comparari potest. Addebat etiam se in legem Voconiam iuratum contra eam facere non audere, nisi aliter amicis videretur. Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur; Utrum igitur tibi non placet, inquit, virtutisne tantam esse vim, ut ad beate vivendum se ipsa contenta sit? Si sapiens, ne tum quidem miser, cum ab Oroete, praetore Darei, in crucem actus est. Voluptatem cum summum bonum diceret, primum in eo ipso parum vidit, deinde hoc quoque alienum; Ad eos igitur converte te, quaeso. Ille enim occurrentia nescio quae comminiscebatur;

Atqui haec patefactio quasi rerum opertarum, cum quid quidque sit aperitur, definitio est. Et ille ridens: Age, age, inquit, -satis enim scite me nostri sermonis principium esse voluisti-exponamus adolescenti,. Quam vellem, inquit, te ad Stoicos inclinavisses! erat enim, si cuiusquam, certe tuum nihil praeter virtutem in bonis

ducere. Et nemo nimium beatus est; Et si turpitudinem fugimus in statu et motu corporis, quid est cur pulchritudinem non sequamur? Nihil minus, contraque illa hereditate dives ob eamque rem laetus. Bonum incolumis acies: misera caecitas. Ita graviter et severe voluptatem secrevit a bono. Etenim nec iustitia nec amicitia esse omnino poterunt, nisi ipsae per se expetuntur. Nam neque virtute retinetur ille in vita, nec iis, qui sine virtute sunt, mors est oppetenda. Quod ea non occurrentia fingunt, vincunt Aristonem; Et quidem illud ipsum non nimium probo et tantum patior, philosophum loqui de cupiditatibus finiendis. -, sed ut hoc iudicemus, non esse in iis partem maximam positam beate aut secus vivendi. Quid, quod homines infima fortuna, nulla spe rerum gerendarum, opifices denique delectantur historia?

Sed quid attinet de rebus tam apertis plura requirere?

Animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; Materiam vero rerum et copiam apud hos exilem, apud illos uberrimam reperiemus. Virtutibus igitur rectissime mihi videris et ad consuetudinem nostrae orationis vitia posuisse contraria. Nunc ita separantur, ut disiuncta sint, quo nihil potest esse perversius.

Sed quod proximum fuit non vidit.

Haec igitur Epicuri non probo, inquam. Quid in isto egregio tuo officio et tanta fide-sic enim existimo-ad corpus refers? Praetereo multos, in bis doctum hominem et suavem, Hieronymum, quem iam cur Peripateticum appellem nescio. Ut non sine causa ex iis memoriae ducta sit disciplina. Hoc dictum in una re latissime patet, ut in omnibus factis re, non teste moveamur. Animum autem reliquis rebus ita perfecit, ut corpus; Nam nisi hoc optineatur, id solum bonum esse, quod honestum sit, nullo modo probari possit beatam vitam virtute effici. Nec lapathi suavitatem acupenseri Galloni Laelius anteponebat, sed suavitatem ipsam neglegebat; Si enim ita est, vide ne facinus facias, cum mori suadeas. Nullum inveniri verbum potest quod magis idem declaret Latine, quod Graece, quam declarat voluptas. Fortitudinis quaedam praecepta sunt ac paene leges, quae effeminari virum vetant in dolore.

Atque adhuc ea dixi, causa cur Zenoni non fuisset, quam ob rem a superiorum auctoritate discederet.

Amicitiam autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Est autem etiam actio quaedam corporis, quae motus et status naturae congruentis tenet; Atque haec coniunctio confusioque virtutum tamen a philosophis ratione quadam distinguitur. Ut scias me intellegere, primum idem esse dico voluptatem, quod ille don. Tum Lucius: Mihi vero ista valde probata sunt, quod item fratri puto. Et si in ipsa gubernatione neglegentia est navis eversa, maius est peccatum in auro quam in palea. Effluit igitur voluptas corporis et prima quaeque avolat saepiusque relinquit causam paenitendi quam recordandi. A villa enim, credo, et: Si ibi te esse scissem, ad te ipse venissem. Hanc quoque iucunditatem, si vis, transfer in animum; Et ais, si una littera commota sit, fore tota ut labet disciplina. Nam constitui virtus nullo modo potest nisi ea, quae sunt prima naturae, ut ad summam pertinentia tenebit. Dolere malum est: in crucem qui agitur, beatus esse non potest.

A villa enim, credo, et: Si ibi te esse scissem, ad te ipse venissem. Intellegi quidem, ut propter aliam quampiam rem, verbi gratia propter voluptatem, nos amemus; Utrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet an de una voluptate quaeri, de qua omne certamen est? Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Tantum dico, magis fuisse vestrum agere Epicuri diem natalem, quam illius testamento cavere ut ageretur. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio. Introduci enim virtus nullo modo potest, nisi omnia, quae leget quaeque reiciet, unam referentur ad summam. Et quidem,

Cato, hanc totam copiam iam Lucullo nostro notam esse oportebit; Quamvis enim depravatae non sint, pravae tamen esse possunt. Ex quo intellegitur nec intemperantiam propter se esse fugiendam temperantiamque expetendam, non quia voluptates fugiat, sed quia maiores consequatur. Qui potest igitur habitare in beata vita summi mali metus?

Quod totum contra est. Bonum appello quicquid secundum naturam est, quod contra malum, nec ego solus, sed tu etiam, Chrysippe, in foro, domi; Tum ille: Tu autem cum ipse tantum librorum habeas, quos hic tandem requiris? Eam tum adesse, cum dolor omnis absit;

Nihil enim hoc differt.

Graecum enim hunc versum nostis omnes-: Suavis laborum est praeteritorum memoria. Aberat omnis dolor, qui si adesset, nec molliter ferret et tamen medicis plus quam philosophis uteretur. Vos autem cum perspicuis dubia debeatis illustrare, dubiis perspicua conamini tollere. Illis videtur, qui illud non dubitant bonum dicere -; Ex quo illud efficitur, qui bene cenent omnis libenter cenare, qui libenter, non continuo bene. Nam adhuc, meo fortasse vitio, quid ego quaeram non perspicis. Iam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus, comparandam et cognitionem habent faciliorem. Vides igitur te aut ea sumere, quae non concedantur, aut ea, quae etiam concessa te nihil iuvent.

Istic sum, inquit.

Quid enim de amicitia statueris utilitatis causa expetenda vides. Quare si potest esse beatus is, qui est in asperis reiciendisque rebus, potest is quoque esse. Sic enim censent, oportunitatis esse beate vivere. Sed quid ages tandem, si utilitas ab amicitia, ut fit saepe, defecerit? Deinde, ubi erubuit-vis enim est permagna naturae-, confugit illuc, ut neget accedere quicquam posse ad voluptatem nihil dolentis. Curium putes loqui, interdum ita laudat, ut quid praeterea sit bonum neget se posse ne suspicari quidem. Isto modo ne improbos quidem, si essent boni viri. Sed ad haec, nisi molestum est, habeo quae velim. Id quaeris, inquam, in quo, utrum respondero, verses te huc atque illuc necesse est. Ostendit pedes et pectus. Praeclare enim Plato: Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit.

Nunc dicam de voluptate, nihil scilicet novi, ea tamen, quae te ipsum probaturum esse confidam. Ac tamen hic mallet non dolere. Indicant pueri, in quibus ut in speculis natura cernitur. Quid enim mihi potest esse optatius quam cum Catone, omnium virtutum auctore, de virtutibus disputare? Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse. Quia nec honesto quicquam honestius nec turpi turpius. Hunc ipsum Zenonis aiunt esse finem declarantem illud, quod a te dictum est, convenienter naturae vivere.

Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi. Illa videamus, quae a te de amicitia dicta sunt. Quamvis enim depravatae non sint, pravae tamen esse possunt. Vide igitur ne non debeas verbis nostris uti, sentiis tuis. Quarum cum una sit, qua mores conformari putantur, differo eam partem, quae quasi stirps ets huius quaestionis. Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, qui sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate? Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. Ita similis erit ei finis boni, atque antea fuerat, neque idem tamen; Ita fit ut, quanta differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo. Videsne quam sit magna dissensio? Ita enim se Athenis collocavit, ut sit paene unus ex Atticis, ut id etiam cognomen videatur habiturus. Quis enim confidit semper sibi illud stabile et firmum permansurum, quod fragile et caducum sit? Tum Lucius: Mihi vero ista valde probata sunt, quod item fratri puto. Immo istud quidem,

inquam, quo loco quidque, nisi iniquum postulo, arbitrato meo.

Maximas vero virtutes iacere omnis necesse est voluptate dominante.

Non elogia monumentorum id significant, velut hoc ad portam: Hunc unum plurimae consentiunt gentes populi primarium fuisse virum. Quae sunt igitur communia vobis cum antiquis, iis sic utamur quasi concessis; Non perfecti autem homines et tamen ingeniis excellentibus praediti excitantur saepe gloria, quae habet speciem honestatis et similitudinem.